

Julija Kaselj, 3.c

· poeme u prozi o braći Mirku i
Stjepanu Seljanu

METAMORFOZA

In memoriam M. S. (1871. – 1913.)

Peruanska prašuma prekrivena je
nemirom. Pod debelim sagom paprati i
mahovina neobilježen je grob. Prošli su
bijeli ljudi tražeći ga, no zakrilo ga
cvijeće niklo iz kosti i krvi. Kako nisu
primijetili njegovu grimiznu boju? Da
su bolje pogledali, ne bi li prepoznali
da je ondje onaj koga traže? Plemena
ne zalaze tamo. Znajuju da bogovi
kažnjavaju. Tako ostavljen leži ondje
mladi čovjek. Njegovo tijelo podmirilo
je svoj dug majci Zemlji – nahranio je
njenu podzemnu djecu. Kosti i krv su
se raspale, njegova braća prestala su
tugovati, prošlo je mnogo vremena.

Sada je potpun; atomi su se razdijelili i
spojili s nutrinom i on je svugdje,
svaka se čestica odijelila, prožima
univerzum i nikada više neće biti
razdvojeni – on i njegova braća.

Nekoć je ovako pisao: „Imade navada
u ljudskom životu kojih se čovjek ne
može riješiti – jedna od njih je čežnja za
širokim svijetom.“

Prašumska grobnica postala je spomen
ostvarenja mladenačkih čežnji i sanja.

EX MINAS GERAIS

In memoriam S. S. (1875. – 1936.)

Pod suncem Ouoro Preta stranac na
plantaži čaja svira Schubertovu
serenadu. Svi znaju da ne pripada
tamo; sugrađani ga drže odveć *outros* i
européu, što bi rekli „tuđim“.

Ne vrijedi ništa dvadeset godina ondje,
on je poznati Croata, istraživač, koji
živi na slavi svoga brata. Tako pričaju,
a on šuti.

Veseo je i simpatičan, na svoj način,
naravno, reći će vam tko ako pitate, al'
sumnjivi su to poslovi, *senhor*, dakako,
po javnom mnijenju. Tko bi o sebi tako
šutio da mu je savjest na mjestu, no
pustimo to, jeste li za čašicu?

I tu je priči kraj.

A naš junak svoje misli i po svome
hodi, zna kako pričaju ljudi, ali što oni
znaju. Njegova je pokora da trpi i šuti,
drugima ponudi što drugo, pa neka te
tumače kako im drago. Nitko od njih
nije znao Mirka – ne mogu razumjeti, a
oni koji su ga poznavali, neće to
nikada pojmiti kao on.

Svaki dan traži novi smisao; umjetnost,
znanost, nova obitelj i sredina, ali
nešto ga vuče u rodne mu kraje; u
djetinjstvo, k Mirku. Ponovno se
pojavljuju čežnje mladosti – treba ono
što ne može imati.

Nije više mlad, sada razumije i
pohranjuje plodove svoga srca
duboko, duboko – što dalje od kaljuže
svijeta – da ostanu neokaljani i sveti.

Tako prolazi vrijeme, a pod suncem
Ouoro Preta, dugo još je živio naš
nesretni Croata.